

CONTRACT ECONOMIC

SARCINI DE RĂSPUNDERE PRIVIND
COLABORAREA ACTIVĂ PENTRU
ASIGURAREA DISCIPLINEI
CONTRACTUALE

O activitate esențială, care trebuie desfășurată pentru asigurarea disciplinei contractuale, o constituie pregătirea și formarea raportului contractual.

Dat fiind funcțiile pe care le îndeplinește contractul economic — instrument de fundamentare și realizare a planului de stat — furnizorul și beneficiarul trebuie să colaboreze activ pentru pregătirea și formarea raportului contractual.

Atitudinea pasivă și lipsa de colaborare pentru perfectarea raportului contractual, atât a părților direct contractuale, cât și a organelor tutelare ale acestora, constituie contravenție și se sancționează după cum se arată mai jos.

În cazul în care furnizorul nu își îndeplinește obligația de a încheia contracte pentru produsele pe care le fabrică sau le poate asimila în termenul cerut de beneficiar, este pasibil de aplicarea amenzii contravenționale de la 1 000 la 7 000 lei, prevăzută de art. 4 lit. a al. 2 din H.C.M. nr. 306/1970.

Totodată, furnizorul este pasibil și de aplicarea amenzii contravenționale de la 100 la 500 lei, prevăzută de art. 5 din H.C.M. nr. 1011/1972 în cazul în care :

— nu respectă termenul legal de 20 de zile pentru emiterea proiectelor de contract sau, după caz, acceptarea comenzilor, prevăzut de art. 2 din H.C.M. nr. 1011/1972 ;

— nu respectă termenul legal de efectuarea concilierii directe cu beneficiarul, prevăzut de art. 4 din H.C.M. nr. 1011/1972 (10 zile de la primirea de către furnizor a obiecțiilor formulate în scris de către beneficiar) ;

— nu respectă termenul legal de 5 zile, de la expirarea termenului de 10 zile menționat în alineatul precedent, pentru sesizarea organelor competente să rezolve

neînțelegerile rămase neconciliate între părțile direct contractante.

În cazul în care beneficiarul nu își îndeplinește obligația de a restitui furnizorului contractul semnat, cu eventuale obiecțiuni formulate în scris, în cel mult 15 zile de la primirea acestuia, este pasibil de aplicarea amenzii contravenționale de la 100 la 500 lei, prevăzută tot de art. 5 din H.C.M. nr. 1011/1972.

Beneficiarul mai este pasibil și de aplicarea amenzii contravenționale de la 100 la 500 lei, prevăzută de art. 5 din hotărârea sus-arătată, în cazul în care nu dă curs invitației făcută de furnizor, în baza art. 4 al. 1 din H.C.M. nr. 1011/1972, de a rezolva direct neînțelegerile privitoare la conținutul contractului.

La rindul lor, organele în subordinea cărora se află părțile direct contractante, sînt pasibile de aplicarea amenziilor contravenționale de mai jos, în cazul în care nu își îndeplinesc următoarele obligații :

— obligația de a organiza și îndruma încheierea contractelor economice. Nerespectarea acestor obligații constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 1 000 la 10 000 lei (art. 4 lit. b — H.C.M. nr. 306/1970) ;

— obligația de a rezolva neînțelegerile precontractuale, în limita competențelor legale. Nerespectarea acestei obligații constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 1 000 la 5 000 lei (art. 4 lit. c din H.C.M. nr. 306/1970).

Subliniem faptul că atât amenziile contravenționale stabilite în baza art. 4 din H.C.M. nr. 306/1970, cât și amenziile contravenționale stabilite în baza art. 5 din H.C.M. nr. 1011/1972 se aplică persoanelor fizice care, în cadrul atribuțiilor de serviciu, aveau în sarcina lor executarea obligației încălcate, dacă faptele nu sînt săvîrșite în astfel de condiții încît, potrivit legii penale, să fe considerate infracțiuni.

În legătură cu perfectarea operativă a raporturilor contractuale se pun, între altele, următoarele probleme :

— dacă partea nemulțumită cu soluția dată de organul competent, care a rezolvat ca ultim for neînțelegerea precontractuală — după caz, centrala industrială (conform art. 10 lit. a din Legea nr. 71/

1969), sau ministerul coordonator (conform art. 10 lit. b din Legea nr. 71/1969) —, poate face la acestea cerere de reexaminare pentru reformarea soluției stabilite și adoptarea unei alte soluții ?

— dacă centrala industrială poate soluționat prin același înscris (proces-verbal) mai multe neînțelegeri precontractuale privind părți și raporturi contractuale diferite și cu documentul cumulativ astfel întocmit să sesizeze ministerul coordonator pentru soluționarea obiecțiunilor rămase neconciliate la nivel de centrală industrială ?

Cu privire la prima problemă arătăm că nici Legea contractelor economice nr. 71/1969 și nici H.C.M. nr. 1011/1972 nu prevăd procedura reexaminării în materie de neînțelegeri precontractuale. Părțile interesate, pot uza însă de dreptul general de sesizare, conferit de legislația în vigoare în statul nostru, pentru înlăturarea erorilor săvîrșite, solicitînd reanalizarea cauzei și adoptarea soluției legale.

Cu privire la cea de-a doua problemă arătăm că nu se poate ca centrala industrială să soluționeze prin același înscris (proces-verbal) mai multe neînțelegeri precontractuale privind părți și raporturi contractuale diferite. De asemenea, centrala industrială nu poate sesiza ministerul coordonator, cu documentul cumulativ întocmit ca mai sus, pentru soluționarea obiecțiunilor rămase neconciliate la nivel de centrală industrială.

Aceasta deoarece soluția dată de centrala industrială și de celelalte organe competente, completează voința părților de a încheia un contract concret. Pentru realizarea acestui scop, conform dispozițiilor circularei MATMCGFF nr. 330746/10.VII.1974, se întocmește un singur înscris (proces-verbal) de la nivelul părților contractante, la nivel de centrală industrială, minister (consiliu popular județean), MTMCGFF. La fiecare treaptă se înscrie în procesul verbal întocmit, sub semnătura organelor anterioare, punctul de vedere al celorlalte organe competente să soluționeze neînțelegerile precontractuale.

COMERT EXTERIOR COOPERARE

NOI REGLEMENTĂRI CU CARACTER INTERNAȚIONAL REFERITOARE LA CREDITELE DOCUMENTARE

(Urmare din nr. 46)

Articolul 17, nou introdus, face precizarea că mențiunea „conținând după declarația încărcătorului...” sau o mențiune echivalentă pe documentul de transport obligă banca să-l accepte, dacă în acreditiv nu se prevede altfel.

Articolul 19 (fost 17), introduce o serie de modificări necesitate de perfecționarea mijloacelor de transport. Astfel, conform noii ediții băncile sînt obligate, dacă în acreditiv nu se prevede altfel, să accepte așa-numitele „short bills of lading” adică conosamente emise de companiile de navigație sau de agenții lor și care indică anumite sau toate condițiile de transport prin referire la o sursă sau un document altul decît un conosament, precum și conosamentele emise de companiile de navigație și avînd ca obiect mărfuri expediate sub forma unei unități de încărcare ca paleta sau containerul.

Articolul 20 (fost 18), introduce prevederea că un conosament „on board” este considerat orice conosament din care iese că marfa a fost îmbarcată chiar dacă nu este mențiunea expresă „on board” cerută în ediția veche.

Articolul 22 (fost 20), paragraful „b” nou introdus prevede că băncile nu vor putea refuza un conosament care conține o clauză permițînd transportul mărfurilor pe punte, dar neprecizînd că mărfurile au fost încărcate pe punte. Acest paragraf reflectă de asemenea o necesitate legată de transportul mărfurilor în containere, situație în care nu se poate ști dinainte care din mărfuri vor fi încărcate pe punte.

Articolul 23, nou introdus, se referă la documentul de transport în cazul transporturilor combinate. Transportul combinat este definit ca transportul efectuat cu cel puțin două mijloace de transport de natură diferite.

Dacă în acreditiv nu se descrie documentul de transport combinat sau nu se prevede emitentul acestuia, băncile vor primi documentul așa cum se prezintă. De asemenea, dacă transportul implică folosirea unei nave, documentul va fi primit chiar dacă nu prevede că marfa este la bord sau dacă conține o clauză care permite transportul pe punte a unor mărfuri containerizate.

Articolul 24 (fost 22), față de ediția veche se înlocuiește cuvîntul emitent al unui document de transport cu expresia

„agentul cărașului”. De asemenea, se precizează că băncile vor considera documentul în regulă dacă acesta poartă o semnătură care, „pare să fie” semnătura cărașului sau agentului său, prin aceasta subliniindu-se că băncile nu pot verifica aceste semnături.

Articolul 25 (fost 23), renunță la cerința ca ștampila de cîntărire existentă pe documentul de transport să fie o ștampilă oficială, deoarece în realitate băncile tot nu pot verifica dacă ștampila este oficială sau nu.

Articolul 27 (fost 25), introduce precizarea că băncile vor refuza documentele de asigurare emise după data îmbarcării cu excepția cazului în care în document se prevede expres că acoperirea riscurilor începe cel tîrziu în ziua îmbarcării.

Articolul 29 (fost 27), înlocuiește obligația ca acreditivul să indice ce fel de riscuri trebuie să acopere documentul de asigurare cu o recomandare în acest sens. Dacă recomandarea nu este urmată, băncile sînt obligate să primească documentul așa cum este.

Articolul 31 (fost 29), introduce obligația băncilor de a accepta documente de asigurare prevăzînd o franșiză, dacă în acreditiv nu se prevede că documentul de asigurare nu trebuie să conțină o asemenea condiție.

Articolul 32 (fost 30), paragraful „c” este completat cu prevederea că descrierea mărfii în documente (cu excepția facturii) deși poate fi făcută în termeni generali nu trebuie să fie în contradicție cu descrierea făcută în acreditiv. Această clauză nu este de fapt decît o concretizare a prevederii generale făcute în articolul 7.

Articolul 33 (fost 31), introduce obligația băncilor de a accepta documente de genul: recipise de depozit, facturi consulare, certificate de origine, certificate de calitate sau de analiză, așa cum sînt prezentate dacă nu sînt în mod special descrise în acreditiv.

Articolul 35 (fost 33), introduce precizarea că livrările dovedite de conosamente cu date diferite, dar făcute cu același vas și în aceeași călătorie nu vor fi considerate parțiale, chiar dacă porturile de îmbarcare sînt diferite.

Articolul 39 (fost 37 și 39), în paragraful „b” se precizează că dacă acreditivul prevede și data încărcării, celelalte documente pot fi redactate și după această dată. Spre deosebire de ediția veche s-a suspendat clauza conform căreia prelungirea termenului de încărcare duce la prelungirea automată a valabilității acreditivului.

Articolul 40, în paragraful „c” nou introdus se precizează sensul expresiei „la... sau în jur de...” ca fiind vorba de o expediere care are loc cu cinci zile înainte sau după data indicată.

Articolul 41, introduce precizarea clară a termenului după care băncile vor considera caduce (engleză stale) documentele de transport. Acest termen este de 21 de zile de la data emiterii. În ediția veche acest termen era la latitudinea băncii.

Articolul 46, introduce precizarea că primul beneficiar trebuie să depună la bancă facturile sale la prima cerere a acesteia (imediat) pe cînd în ediția veche formularea era „la cererea băncii”.

În paragraful „g” se face precizarea că acreditivul poate fi transferat și unui beneficiar din altă țară, dacă nu se prevede în mod expres altfel.

Articolul 47 (nou introdus), introduce precizarea că transferul unui acreditiv nu este același lucru cu cesiunea drepturilor care rezultă pentru beneficiar dintr-un acreditiv.

Din cele de mai sus rezultă că noua ediție a „Regulilor și uzanțelor uniforme privind creditele documentare” introduce o serie de prevederi a căror nerespectare ar putea duce la diminuarea eficienței unor operațiuni de comerț exterior. De aceea, subliniem necesitatea cunoașterii acestor prevederi și luarea lor în considerare încă din faza negocierii tranzacțiilor în așa fel încît să se asigure posibilitatea încasării contravalorii mărfurilor integral și în termenele stabilite.

Lector univ. dr. Teofil BOLCHIȘ
Asistent univ. Ionel BOBU

ASPECTE PRIVIND RĂSPUNDEREA ÎN CONTRACTUL DE COOPERARE TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ INTERNAȚIONALĂ

Părțile au obligația să asigure îndeplinirea întocmai a contractului încheiat, deoarece altfel cooperarea nu și-ar avea sens; se impune, mai mult ca în orice altă varietate de contract, o colaborare permanentă în perioada efectuării lucrărilor convenite, și orice greutate ar interveni pe parcurs trebuie aduse la cunoștința celeilalte părți în scopul analizei situației și luării de comun acord a celei mai corespunzătoare decizii. Cooperarea implică deci o conlucrare între părțile contractului; chiar dacă una dintre părți a încălcat unele din obligațiile contractuale, ceea ce desigur nu este de dorit, ea are îndatorirea să anunțe de îndată cealaltă parte și să facă tot ce-i stă în putință, singură, sau cu sprijinul acesteia, de a înlătura efectele abaterii respective.

Ca în orice contract, și în contractul de cooperare părțile contractante poartă răspunderea materială pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor asumate prin contract. Desigur că această răspundere va fi specifică naturii obligațiilor părților din contractul de cooperare tehnico-științifică. Incertitudinea rezultatului cercetărilor face ca obligațiile să nu poarte caracterul unor obligații de rezultat, ci a unor obligații de mijloace, în sensul că deși scopul urmărit este obținerea unor rezultate, totuși ceea ce se cere părților este de a se preocupa pentru folosirea tuturor mijloacelor pentru obținerea rezultatelor, cu alte cuvinte de a depune toate diligențele și de a acționa pentru obținerea rezultatelor. În măsura în care se va dovedi că una din părți nu a acționat în această direcție cu toate mijloacele adecvate cercetărilor privind tema contractată, în această măsură va fi în culpă și-i va fi angajată răspunderea. Dacă însă se va constata că deși a folosit toate mijloacele corespunzătoare cercetărilor prevăzute în planul de lucru, depunând o **diligență maximă** pentru obținerea rezultatelor, însă fără succes, partea respectivă nu va fi în culpă. Obligația dovedirii culpei, adică a dovedirii că partea contractantă n-a depus toate diligențele și n-a folosit toate mijloacele pentru obținerea rezultatului scontat revine întotdeauna celeilalte părți. Contractele de cooperare tehnico-științifică conțin, de regulă, clauza neresponsabilității, formulată sub forma că nu se consideră încălcarea contractului, dacă se va dovedi că în urma lucrărilor efectuate cu minuțiozitate, cu îndeplinirea tuturor condițiilor necesare și folosirea metodelor tehnico-științifice contemporane, nu s-a reușit obținerea rezultatului.

Răspunderea se stabilește sub formă de penalități convenite de părți sub forma unor procente calculate la valoarea lucrării întârziată sau neexecutate. Desigur că plata penalității nu exonerează partea în culpă de executarea obligației încălcate.

De asemenea, părțile pot conveni înscrierea unei clauze cu privire la compensarea daunei cauzate de încălcarea obligațiilor contractuale.

În contract se pot prevedea totodată clauze cu privire la modul de formulare a pretențiilor, precum și termenul în care cererea de pretenții trebuie examinată; de asemenea, clauze cu privire la modul de soluționare a eventualelor litigii.

Gh. ȚIGAERU

FINANCIAR

PRECIZĂRI PRIVIND CONDIȚIILE ÎN CARE SE POATE REFUZA PLATA PREȚULUI PRODUSELOR LIVRATE ÎN TRANZIT

Practica arbitrală aplică în mod constant regula potrivit căreia, în executarea contractului de furnizare, beneficiarul poate refuza plata prețului în care mărfurile nu au fost efectiv primite, iar din datele pe care le deține, nu rezultă culpa căraușului în această privință.

Particularitățile unor livrări permit unele precizări utile pentru unitățile socialiste furnizoare și beneficiare.

Astfel, în cazul livrărilor în tranzit achitat, deși mărfurile circulă direct între furnizorul și beneficiarul efectiv, plata prețului se face prin veriga intermediară.

În cazul neprimirii mărfurilor livrate în tranzit achitat, beneficiarul efectiv este în drept să refuze plata prețului către veriga intermediară care, la rîndul său, este îndreptățit să refuze plata către furnizorul efectiv.

Prin Decizia primului arbitru de stat nr. 2894/1974, s-a stabilit că acest drept nu poate fi exercitat de către veriga intermediară numai pe baza comunicării făcute de beneficiarul efectiv că nu a primit mărfurile în situația cînd furnizorul efectiv dovedește cu acte opozabile că expedierea a avut loc.

În adevăr, în lipsa unui raport nemijlocit cu furnizorul efectiv în ce privește predarea produselor, veriga intermediară, înainte exercitării refuzului de plată a prețului, trebuie să se convingă de faptul că sînt întrunite condițiile prevăzute de actele normative în vigoare pentru exercitarea unui atare refuz. Astfel, ea este obligată să obțină de la beneficiarul efectiv dovezi privind neprimirea produselor, ori o declarație fermă în acest sens, pentru a nu exercita un refuz care să se dovedească ulterior a fi nejustificat. Desigur că în măsura în care actele încheiate, ori declarația privind neprimirea produselor se infirmă, beneficiarul efectiv suportă toate consecințele inclusiv aceea de a despăgubi veriga intermediară pentru sumele plătite cu titlu de penalități furnizorului efectiv datorită refuzului de plată care s-a dovedit a fi nejustificat.

Activitatea deficientă a verigii intermediare determină uneori stabilirea ra-

portului contractual numai cu furnizorul efectiv fără să se încheie contractul corespunzător cu beneficiarul efectiv. Astfel, în contractul încheiat de BJATM Argeș, în calitate de verigă intermediară, cu furnizorul efectiv IFET Pitești, s-a stipulat livrarea unei cantități de uși și ferestre în tranzit organizat, Consiliului popular al comunei Voineasa. Întrucît veriga intermediară a omis să încheie contract cu acest beneficiar, s-a considerat că obligația plății prețului revine BJATM Argeș care, în temeiul contractului încheiat cu IFET Pitești, are a răspunde pentru întîrzierea plății conform art. 1 din H.C.M. nr. 306/1970. Drept urmare, prin hotărîrea nr. 1202/1974, Arbitrajul de stat interjudețean Craiova a obligat BJATM Argeș să plătească 11 907 lei penalități pentru întîrzierea plății prețului.

Considerăm justă această soluție deoarece, în lipsa contractului încheiat între veriga intermediară și beneficiarul efectiv, tranzitul organizat nu s-a realizat. Fiind însă valabil încheiat contractul dintre furnizorul efectiv și veriga intermediară, în situația dată, obligația de plată a prețului a revenit verigii intermediare care în mod justificat a fost ținută să răspundă pentru neîndeplinirea la termen a acestei obligații.

Refuzul de plată al verigii intermediare poate fi justificat în situația cînd furnizorul efectiv livrează beneficiarilor efectivi cantități de produse superioare aceloră prevăzute în contractul încheiat cu veriga intermediară. Așa este în cazul întreprinderii materiale de construcții Buzău care a livrat în tranzit achitat șpalieri din beton armat unor unități CAP din județul Prahova în temeiul unui contract încheiat cu veriga intermediară IATMA nr. 29 Pitești. Pentru cantitățile de șpalieri livrate de furnizoare peste prevederile contractului, Arbitrajul de stat interjudețean Ploiești, prin hotărîrea nr. 3040/1974, a considerat că veriga intermediară nu poate fi obligată la plata prețului dată fiind lipsa raportului contractual dintre cele două unități cu privire la aceste cantități.

Socotim că în măsura în care beneficiarii efectivi acceptă produsele livrate de furnizor cu depășirea cantității prevăzute în contractul încheiat cu veriga intermediară, privitor la aceste produse se nasc raporturi juridice directe între furnizor și acei beneficiari. În temeiul acestui raport juridic, furnizorul obține plata prețului de la beneficiarii respectivi, cu ocolirea verigii intermediare.

I. ICZKOVITS

SOLUȚII ARBITRALE ȘI JUDECĂTOREȘTI

RĂSPUNDEREA PENTRU PLAȚI NEDATORATE

● Decizia secției civile a Tribunalului Suprem nr. 1976 din 10 septembrie 1974, cuprinde în embrion soluția la care a ajuns Plenul Tribunalului Suprem în decizia de îndrumare nr. 5/1974.

Prin decizia citată s-a statuat că răspunderea persoanei încadrate în muncă pentru că a plătit o sumă nedatorată poate fi stabilită dacă paguba a fost constatată în trei ani de la producere, deoarece cauza ei juridică o constituie vina de a nu fi respectat sau de a fi interpretat greșit o dispoziție legală.

AUTORITATE DE LUCRU JUDECAT

● Decizia secției civile a Tribunalului Suprem nr. 167 din 21 ianuarie 1974 aduce o importantă contribuție la definirea organelor administrative ce sînt investite cu atribuții jurisdicționale.

S-a decis că în sistemul Codului muncii, organele administrative ierarhic superioare fiind investite cu atribuții jurisdicționale, fac parte, sub acest aspect, din același sistem cu instanțele judecătorești.

Drept consecință, hotărârile acestor organe se bucură de autoritate de lucru judecat și nu pot fi supuse controlului jurisdicțional al instanțelor de judecată.

În caz contrar s-ar încălca dispozițiile art. 1201 Cod civil și art. 166 Cod procedură civilă.

DEOSEBIRI ÎNTRE TRANSFER ȘI TRECEREA ÎN ALTĂ MUNCĂ

● Decizia nr. 2794 din 13 decembrie 1974 a secției civile a Tribunalului Suprem aduce o serie de precizări deosebit de utile în interpretarea prevederilor Codului muncii.

S-a decis:

— că există transferare atunci cînd persoana încadrată în muncă este trecută într-o altă unitate, dar nu într-o altă subunitate din aceeași localitate. Soluția este pe deplin justă, deoarece transferarea presupune acordul juridic a două unități distincte. O subunitate nu poate exprima o altă voință juridică decît aceea a unității căreia îi este subordonată;

— competența de a cenzura legalitatea și temeinicia unei dispoziții de transferare aparține organului administrativ ierarhic superior, indiferent de natura motivului pentru care cel în cauză nu este de acord cu transferul;

— competența de a cenzura legalitatea și temeinicia unei măsuri ce constituie o simplă trecere în altă muncă, în altă subunitate din cadrul aceleiași unități, și în aceeași localitate, cu menținerea muncii și a retribuției, revine comisiei de judecată.

COMPETENȚĂ

● Tribunalul Suprem secția civilă prin decizia nr. 1829 din 9 august 1974 contribuie la delimitarea atribuțiilor jurisdicționale în legislația muncii. S-a decis, în conformitate cu prevederile art. 9 lit. a și art. 10 din Legea nr. 15/1972, că persoana căreia i s-a desfășurat contractul de muncă ca urmare a măsurii luate direct de către Consiliul Central de Control Muncitoresc, este de competența acestui consiliu, și nu a instanțelor judecătorești.

IMPUTAȚII PESTE 20 000 LEI

● Deciziile nr. 1992 din 12 septembrie 1974 și nr. 2202 din 8 octombrie 1975 ale secției civile a Tribunalului Suprem aduc utile interpretări ale prevederilor Legii nr. 2/1973.

Prin decizia civilă nr. 1992/1974 s-a decis că în cazul în care decizia de imputare este emisă pentru o sumă ce depășește 20 000 lei, paguba fiind unică, iar între alte persoane urmînd să răspundă și directorul, competența de a soluționa contestațiile introduse aparține Curții Superioare de Control Financiar, și nu instanței de judecată.

Prin decizia nr. 2202/1975 s-a decis că în cazul unei pagube mai mari de 20 000 lei, competența de a soluționa contestațiile împotriva deciziilor de imputare emise împotriva unui membru din colectivul de conducere al unității, altul decît conducătorul acesteia, aparține judecătoriei și nu Curții Superioare de Control Financiar.

INTRERUPEREA PRESCRIPTIEI ÎN CAZURILE DEBITORILOR SOLIDARI

● O foarte utilă precizare necesară compartimentelor financiare din cadrul unităților socialiste, în a căror atribuții intră și aceea de recuperare a pagubelor, a fost adusă, de Tribunalul Suprem secția civilă, prin decizia nr. 1599 din 9 iulie 1974

S-a decis că începerea executării față de unul dintre codebitorii solidari întrerupe prescripția și față de ceilalți.

Potrivit art. 1045 Cod civil, acțiunea întentată în contra unora din debitorii solidari întrerupe prescripția în contra tuturor codebitorilor. Ca urmare, același principiu se aplică și în cazul executării hotărîrilor privind pe debitorii solidari, în sensul că începerea executării față de

unul din debitori, întrerupe prescripția executării și față de ceilalți debitori solidari.

INSTRĂINARE COMBUSTIBIL

● Decizia nr. 2361 din 21 septembrie 1974 a secției penale a Tribunalului Suprem statuează că Decretul nr. 620/1973 nu conține nici o derogare de la dispozițiile Legii nr. 59/1968 care sînt astfel de generală aplicatie.

S-a decis că fapta unui gestionar de a înstrăina din gestiune o cantitate de benzină a cărei valoare nu depășește suma de 500 lei nu constituie — dacă sînt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute de art. 11 din Legea nr. 59/1968 — delapidare, ci o abatere, deoarece Decretul nr. 620/1973 nu conține nici o derogare de la Legea pentru comisiile de judecată.

MĂRFURI ÎN RATE

● Prin decizia nr. 2367 din 23 septembrie 1974 a secției penale a Tribunalului Suprem s-a decis că fapta gestionarului unei unități comerciale de a vinde cu plata în rate mărfuri care nu sînt supuse acestui regim constituie infracțiune de abuz în serviciu în contra intereselor obștești. Paguba unității reprezintă partea de preț rămasă neachitată în momentul vînzării.

C. J.

ANUNȚ IMPORTANT

Pentru a veni în ajutorul abonaților redacția a organizat difuzarea la domiciliu a lucrărilor :

● „VINZAREA COMERCIALĂ INTERNAȚIONALĂ” și

● „COOPERAREA ECONOMICĂ INTERNAȚIONALĂ”,
prin „Cartea prin poștă”.

Cei interesați se vor adresa redacției prin comenzi colective sau individuale care vor fi onorate, în limita stocului disponibil, cu plata la primirea coletului (ramburs).

Prețul celor două volume este de 40 lei.